

José van der Voort aan het woord

In de nieuwe rubriek 'WGNL vrijwilliger in beeld' maken we kennis met José van de Voort, al jarenlang betrokken bij de WGNL. Anders dan veel van onze vrijwilligers is zij betrokken of betrokken geweest bij bijna alle activiteiten van onze club. Als 'Takkenwrijf' sluit zij al vele jaren in de winter aan bij het knotten om vervolgens in de lente de polders in te trekken om de nesten van weidevogels te beschermen. Dan heeft zij ook nog jaren in het bestuur gezeten en verschillende activiteiten georganiseerd. Kortom een vrouw die diep binnen de WGNL is verankerd.

José zit in een lekkere luie stoel als ik bij haar op bezoek kom. Kees, haar man verzorgt de koffie met lekkers erbij en José geniet van de aandacht vanuit de WGNL. José is een avondmens, houdt zielsveel van het bos en de lente is haar favoriete seizoen.

Het knotseizoen 25/26 is zij aan haar stoel gekluisterd geweest door een probleem met haar achillespees. Hoewel het langzaam beter gaat, zal zij ook het weidevogelseizoen 2026 moeten missen. "Dit is overigens niet de eerste keer dat ik er niet bij kan zijn", zegt José, "in 2008 werd ik ook geveld, toen door een hernia, waar ik tweemaal zonder succes aan geopereerd ben. Pas nadat ik in 2016 een neurostimulator geïmplanteed kreeg, kon ik weer redelijk pijnvrij de dingen doen waar ik zoveel zin in heb".

Om met het Takkenwrijf goed in gesprek te gaan, moeten we toch eerst weten waarom zij deze toch op het eerste gezicht niet flatteuze benaming draagt? José vertelt dat zij jaren geleden op een goede zaterdag bij een boer in Stompwijk aan het slepen was met bossen wilgentakken, toen iemand van de 'oude garde' haar het takkenwrijf noemde. Deze bijnaam is zij nooit meer kwijt geraakt en ze is er maar wat trots op deze geuzennaam.

Al in 1998 ging José samen met Kees zo nu en dan mee met de knotdagen van de WGNL. Kees had in [De Dorpsketting](#), waarin het laatste nieuws van Stompwijk wordt opgenomen, gezien dat de Stichting WGNL op zoek was naar enthousiaste knotters. Hij sloot aan met José in zijn kielzog. José ontdekte al snel dat de WGNL behalve knotten ook aan weidevogelbeheer deed. Om weidewachter te worden moest je zo'n vijftienvijftig jaar geleden verschillende cursussen volgen om daarna onder deskundige leiding van een ervaren weidewachter de eerste schreden te zetten in de polders om nesten te zoeken. Alle certificaten heeft José nog steeds in haar bezit.

Al snel kreeg José haar 'eigen boer'; dat was de familie Bos in de omgeving Wilsveen, waar tegenwoordig de Nieuwe Driemanspolder ligt. José genoot van het buiten zijn, de vrijheid om zelf op pad te gaan en de hele dag over de percelen te lopen op zoek naar nesten van weidevogels. Wanneer ze op pad gaat, neemt ze nog altijd een rugzak met boterhammen en een kan koffie mee. "Na de file vertrekken uit Delft en dan weer voor de files terug en verder de hele dag buiten", glundert José.

Toen de familie Bos vertrok door de aanleg van de Nieuwe Driemanspolder, kreeg José percelen in Stompwijk onder haar hoede. Het is veel werk en in de drukke weken in april en mei is José

soms wel drie keer per week te vinden bij 'haar' boeren. Op de vraag waarom zij dit doet, antwoordt José: "Ik ben een echt natuurmens en houdt van vogels. Terwijl ik daar loop met de

verrekijker om mijn nek, kan ik mijn hoofd leeg maken en geniet ik met volle teugen. Elke keer wanneer ik een nieuw ei vind, blijft een bijzonder moment. Natuurlijk helemaal als ik degene ben binnen de club die het eerste ei heeft gevonden". Behalve de 'gewone' weidevogels stuitte José twee jaar geleden op een bijzonder nest met kleine eitjes. Het bleek van de kleine plevier te zijn en José was natuurlijk beretrots!

José houdt goed bij wanneer de Kievit haar eieren legt. Zodra het vierde ei er is, is het legsel compleet en wordt er met broeden begonnen. Ze zorgt ervoor dat ze precies 28 dagen later bij dat zelfde nest aanwezig is om de pulletjes uit het ei te zien kruipen. Zo heeft ze al heel wat jonge weidevogels op de wereld zien komen.

Als ik José vraag of zij nog een boek zou willen aanraden aan de lezers, reageert zij heel stellig. "In ieder geval de ANWB Vogelgids, die zou iedereen moeten hebben. De afbeeldingen zijn prachtig en de beschrijvingen heel behulpzaam als je in het veld bent". Daarnaast noemt José nog een boek. Het boek heet: "Kom binnen en... haak mee!" Dit is een populair haakboek van [Joke ter Veldhuis](#) (van "Lossen & Vasten"), uitgegeven door Scheepjes. Het boek bevat ongeveer 25 projecten voor elk seizoen, waaronder dekens, kussens, tassen en sjaals, geschikt voor zowel beginners als gevorderden.

Gevraagd naar waarom dit tweede boek, vertelt José dat zij behalve 'takkenwif' ook 'hoofd geitenbreier' is. Al jarenlang is ze de coördinator van de (Facebook) P. van Ars Handwerkclub in Delft. Iedere dinsdagmiddag komen er 15 á 20 dames bij elkaar in een huiskamer van een senioren wooncomplex.

"Handwerken is mijn grootste hobby".

José vervolgt: "En hoe mooi is het dan om eenzame dames uit huis te kunnen halen en een gezellige middag met elkaar te hebben. Ik voorzie ze van allerlei handwerkmaterialen (veel al schenkingen) en samen maken we verschillende handwerkjes, zoals het tasje op de foto. We hebben verschillende keren per jaar een verkoop en het geld gaat naar een goed doel; in dit geval wordt het gedoneerd aan zuster Rita van de Reijken in Bolivia die zich al meer dan 50 jaar inzet voor een weeshuis". La Casa Cuna de San José Poconas is een tehuis waar kwetsbare kinderen opvang, zorg en onderwijs krijgen. Onder andere de bijdrage van de handwerkclub helpt bij de dagelijkse kosten, zoals voeding, schoolmateriaal en medische zorg. Zo zorgt een vrijwillige handwerkclub uit Delft voor kinderen in Bolivia, die deze hulp hard nodig hebben.

Ook geeft José belangeloos workshops... haken en breien voor beginners. Ik vraag dan een kleine financiële bijdrage voor het goede doel. "Ik ben blij dat ik mijn kennis kan overdragen".

Ter afsluiting vraag ik José wat de WGNL voor haar betekent. "Voor mij betekent WGNL groene natuur, weidevogels, nuttig, noodzakelijk, kennis verruimen en verbindend".